

“मीठे बच्चे- तिमीहरूलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ- दुःख हरण गर्नेवाला बाबा हामीलाई सुखधाममा लैजान आउनु भएको छ, हामी स्वर्गका परिजादा (राजकुमार / राजकुमारी) बन्नेवाला हौं।”

प्रश्न:- बच्चाहरूको कुन स्थितिलाई देखेर पनि बाबालाई चिन्ता हुँदैन- किन?

उत्तर:- कोही-कोही बच्चाहरू फस्टक्लास सुगन्धित फूल छन्, कोहीमा अलिकति पनि सुगन्ध छैन। कसैको अवस्था धेरै राम्रो रहन्छ, कोही मायाको तुफानबाट हार खान्छन्, यो सबै देखेर पनि बाबालाई चिन्ता हुँदैन किनकि बाबालाई थाहा छ- यो सत्ययुगको राजधानी स्थापना भइरहेको छ। फेरि पनि बाबाले शिक्षा दिनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! जति हुन सक्छ यादमा बस। मायाको तुफानसँग नडराऊ।

ओम् शान्ति। मीठा प्यारा बेहदका बाबाले मीठा प्यारा बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ। यो त सम्झन्छौ, बाबा अति मीठा हुनुहुन्छ। फेरि शिक्षा दिनेवाला शिक्षक पनि अति मीठा हुनुहुन्छ। यहाँ तिमी जब बस्छौ तब यो याद हुनुपर्छ हामी अति मीठा बाबा हुनुहुन्छ, उहाँबाट वर्सा मिल्छ। यहाँ त वैश्यालयमा बसेका छौ। कति मीठा बाबा हुनुहुन्छ। यो खुशी दिलमा हुनुपर्छ। बाबाले हामीलाई आधाकल्प सुखधाममा लिएर जानुहुन्छ। दुःख हर्नेवाला हुनुहुन्छ। एक त यस्ता बाबा हुनुहुन्छ, फेरि बाबा शिक्षक पनि बन्नुहुन्छ। हामीलाई सारा सृष्टि चक्रको रहस्य सम्झाउनु हुन्छ, जो अरू कसैले पनि सम्झाउन सक्दैन। यो चक्र कसरी घुम्छ, ८४ जन्म कसरी बित्छ- यो सारा सेकेण्डमा सम्झाउनु हुन्छ। फेरि साथमा लिएर पनि जानुहुन्छ। यहाँ त बस्नु छैन। सबै आत्माहरूलाई साथमा लिएर जानुहुन्छ। बाँकी थोरै दिन छ। भनिन्छ- बहुत गई थोडी रही...। बाँकी थोरै समय छ त्यसैले छिटो-छिटो मलाई याद गरौं भने तिम्रो जन्म-जन्मान्तरको पापको बोझ जुन जम्मा छ, त्यो समाप्त हुन्छ। हुन त मायाको युद्ध चल्यो। तिमिले मलाई याद गर्छौ, तर मायाले यादबाट मन हटाइदिन्छ, यो कुरा पनि बाबाले भनिदिनुहुन्छ त्यसैले यसमा कहिल्यै विचार नगर। जतिसुकै संकल्प, विकल्प, तुफान आउन्, सारा रात संकल्पमा निन्द्रा नलागे पनि डराउनु हुँदैन। बलवान भएर रहनु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यी आउँछन् अवश्य। सपना पनि आउँछन्, यी सबै कुरामा डराउनु हुँदैन। युद्धको मैदान हो नि। यो सबै विनाश हुनु छ। तिमी युद्ध गर्छौ मायालाई जित्नको लागि, बाँकी यसमा कुनै श्वास आदि बन्द गर्नुपर्दैन। आत्मा जब शरीरमा हुन्छ तब श्वास चल्यो। यसमा श्वास आदि बन्द गर्ने पनि कोसिस गर्नु हुँदैन। हठयोग आदिमा कति मेहनत गर्छन्। बाबालाई अनुभव छ। थोरै-थोरै सिक्थे, तर फुर्सद पनि हुनुपर्यो नि। जसरी आजकल तिमीलाई अरूले भन्ने गर्छन्- ज्ञान त राम्रो छ तर फुर्सद कहाँ छ, यतिका कारखाना छन्, यो छ...। तिमीलाई बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! एक त बाबालाई याद गर अनि चक्रलाई याद गर, पुगिहाल्थो। के यो मुश्किल छ?

सत्ययुग-त्रेतामा यिनको राज्य थियो फेरि इस्लामी, बौद्धी आदिको वृद्धि हुँदै गयो। उनीहरूले आफ्नो धर्मलाई भुल्दै गए। आफूलाई देवी-देवता भन्न सकेनन् किनकि अपवित्र बने। देवताहरू त पवित्र थिए। द्रामा योजना अनुसार फेरि उनीहरू हिन्दू कहलाउन थाले। वास्तवमा हिन्दू धर्म त छैन। हिन्दुस्तान त नाम पछि राखिएको हो। वास्तविक नाम भारत हो। भनिन्छ भारत माताको जय। हिन्दुस्तानकी माताहरू कहाँ भन्छन् र! भारतमा नै यी देवी-देवताहरूको राज्य थियो। भारतको नै महिमा गर्छन्। त्यसैले बाबा, बच्चाहरूलाई सिकाइरहनु भएको छ- बाबालाई कसरी याद गर्नुपर्छ। बाबा आउनु नै भएको छ घरमा लैजानको लागि। कसलाई? आत्माहरूलाई। तिमी जति बाबालाई याद गर्छौ, त्यति तिमी पवित्र बन्छौ। पवित्र बन्दै गयो भने फेरि दण्ड पनि खाँदैनौ। यदि सजाय खाँयो भने पद कम हुन्छ। त्यसैले जति याद गर्छौ त्यति विकर्म विनाश हुँदै जान्छ। धेरै बच्चाहरू छन् जो याद गर्न सक्दैनन्, दिक्क भएर छोड्छन्, युद्ध गर्दैनन्। यस्ता पनि छन्। बुझिन्छ राजधानी स्थापना हुनु छ। फेल पनि धेरै हुन्छन्। गरिब प्रजा पनि चाहिन्छ नि। हुन त त्यहाँ दुःख हुँदैन, तर गरिब र धनवान त अवश्य हुन्छन्। यो हो कलियुग यहाँ धनवान र गरिब दुवैले दुःख भाँगछन्। त्यहाँ दुवै सुखी रहन्छन्। तर गरिब र धनवानको महसुसता त रहन्छ। दुःखको नाम हुँदैन। बाँकी नम्बरवार त हुन्छन् नै। कुनै रोग हुँदैन, आयु पनि लामो हुन्छ। यस दुःखधामलाई भुल्छन्। सत्ययुगमा तिमीलाई दुःखको याद पनि हुँदैन। दुःखधाम र सुखधामको याद अहिले बाबा दिलाउनु हुन्छ। भन्ने गर्छन्- स्वर्ग थियो तर कहिले थियो, कस्तो थियो? केही जानेका छैनन्। लाखौं वर्षको कुरा

त कसैलाई पनि याद आउन सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— हिजो तिमीलाई सुख थियो, भोलि फेरि हुन्छ। त्यसैले यहाँ बसेर फूललाई देख्नुहुन्छ। यो राम्रो फूल छ, यो यस्तो प्रकारको मेहनत गर्छ। यो स्थिर छैन, यो पत्थरबुद्धि हो। बाबालाई कुनै कुराको चिन्ता हुँदैन। हो, सम्झनु हुन्छ बच्चाहरू छिटै पढेर धनवान बन्न, पढाउनु पनि छ। बच्चा त बनेका छन् तर छिटै पढेर होसियार बन्न, त्यो पनि कसरी पढ्छन्-पढाउँछन्, कस्तो फूल हुन्— यो बाबा बसेर देख्नुहुन्छ किनकि यो हो चैतन्य फूलहरूको बगैचा। फूलहरू हेर्दा पनि कति खुशी हुन्छ। बच्चाहरू स्वयं पनि सम्झन्छन्— बाबाले स्वर्गको वर्सा दिनुहुन्छ। बाबालाई याद गर्दै रहे भने पाप काटिँदै जान्छ। नत्र सजाय खाएर फेरि पद पाउने छन्। त्यसलाई भनिन्छ— सजाय भोगेर मिल्ने थोरै सुख। बाबालाई यसरी याद गर जसले गर्दा जन्म-जन्मान्तरका पाप काटिन्छन्। चक्रलाई जान्नु पनि छ। चक्र घुमिरहन्छ, कहिल्यै बन्द हुँदैन। जुमा जस्तै चलिरहन्छ, जुमा सबैभन्दा विस्तारै हिँड्छ। यो बेहदको ड्रामा पनि धेरै विस्तारै चल्छ। टिक-टिक भइरहन्छ। ५ हजार वर्षमा सेकेण्ड, मिनेट कति हुन्छन्, त्यो हिसाब पनि बच्चाहरूले निकालेर पठाएका छन्। लाखौं वर्षको कुरा भएको भए कसैले पनि हिसाब निकाल्न सक्दैनथे। यहाँ बाबा र बच्चाहरू बसेका छन्। बाबा एक-एकलाई बसेर देख्नुहुन्छ— यसले बाबालाई कति याद गर्छ, कति ज्ञान धारण गरेको छ, अरूलाई कति सम्झाउँछ। छ त धेरै सहज, केवल बाबाको परिचय देऊ। ब्याज त बच्चाहरूको पासमा छ नै। भन, उहाँ हुनुहुन्छ शिवबाबा। काशीमा गयो भने पनि शिवबाबा-शिवबाबा भनेर याद गर्छन्, हल्ला गर्छन्। तिमी हौं शालिग्राम। आत्मा अति सानो तारा हो, यसमा कति धेरै पार्ट भरिएको छ। आत्मा घट-बढ हुँदैन, विनाश हुँदैन। आत्मा त अविनाशी छ। यसमा ड्रामाको पार्ट भरिएको छ। हीरा सबैभन्दा बलियो हुन्छ, यो जस्तो कडा पत्थर कुनै हुँदैन। जौहरीहरूले जानेका छन्। आत्माको बारेमा विचार गर— कति सानो छ, तर उसमा कति धेरै पार्ट भरिएको छ! जो कहिल्यै पनि खिड्दैन। यस दुनियाँमा यस्तो कोही आत्मा छैन, मनुष्य छैन जसलाई हामी बाबा, शिक्षक, सदगुरु भनौं। उहाँ एक बेहदका बाबा हुनुहुन्छ, शिक्षक हुनुहुन्छ सबैलाई शिक्षा दिनुहुन्छ— मनमनाभव। तिमीलाई पनि भन्नुहुन्छ, कोही धर्मावलम्बी भोटिँ भने उनलाई भने— अल्लाहलाई याद गर्नुहुन्छ नि? आत्मा सबै भाइ-भाइ हुन्। अब बाबा शिक्षा दिनुहुन्छ, म एकलाई याद गर्यो भने विकर्म विनाश हुन्छ। बाबा नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। यो कसले भन्यो? आत्माले। मनुष्य गायन गर्छन् तर अर्थ सम्झदैनन्।

बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीहरू सबै सीता हौं। म हुँ राम। सबै भक्तहरूको सदगति दाता म हुँ। सबैलाई सदगति गर्नुहुन्छ। बाँकी सबै मुक्तिधाममा जान्छन्। सत्ययुगमा अन्य कुनै धर्म हुँदैन, केवल हामी मात्रै हुन्छौं किनकि हामीले नै बाबाबाट वर्सा लिन्छौं। यहाँ त हेर कति धेरै मन्दिरहरू छन्। कति ठूलो दुनियाँ छ, के-के चीजहरू छन्। त्यहाँ यो केही पनि हुँदैन। केवल भारतवर्ष नै हुन्छ। यो रेल आदि पनि हुँदैन। यो सबै खतम हुन्छ। त्यहाँ रेलको आवश्यकता नै हुँदैन। सानो सहर हुन्छ। रेल त चाहिन्छ टाढा-टाढाका गाउँमा जानको लागि। बाबा रिफ्रेस गरिरहनु भएको छ, भिन्न-भिन्न प्वाइन्टहरू सम्झाइरहनु हुन्छ बच्चाहरूको लागि। यहाँ बसेका छौं, बुद्धिमा सारा ज्ञान छ। जसरी परमपिता परमात्मामा सारा ज्ञान भरिएको छ, जुन तिमीलाई सम्झाइरहनु हुन्छ। सबैभन्दा उच्च शान्तिधाममा रहनेवाला शान्तिका सागर बाबा हुनुहुन्छ। हामी आत्माहरू पनि सबै त्यहाँ स्वीट होममा रहनेवाला हौं। शान्तिको लागि मनुष्य कतिका मेहनत गर्छन् साधुहरू पनि भन्छन्— मनमा शान्ति कसरी मिल्छ? के-के युक्ति रच्छन्। गायन पनि छ— आत्मा त मन-बुद्धि सहित छ, उसको स्वधर्म हो नै शान्त। मुख नै छैन, कर्मेन्द्रियहरू नै छैनन् भने अवश्य शान्त नै हुन्छ। हामी आत्माहरूको निवास स्थान हो स्वीट होम, जहाँ बिल्कुल शान्ति रहन्छ। फेरि त्यहाँबाट पहिला हामी आउँछौं सुखधाममा। अहिले त यस दुःखधामबाट जान्छौं हुन्छन् सुखधाममा। बाबा पावन बनाइरहनु भएको छ। कति ठूलो दुनियाँ छ। यति जंगल आदि केही पनि त्यहाँ हुँदैन। यति पहाड आदि केही पनि हुँदैन। हाम्रो राजधानी हुन्छ। जसरी स्वर्गको सानो नमूना बनाउँछन् त्यस्तै सानो स्वर्ग हुन्छ। के हुनु छ। आश्चर्य हेर! कति ठूलो सृष्टि छ, यहाँ त सबै आपसमा लडिरहन्छन्। फेरि यो सारा दुनियाँ खतम हुन्छ, बाँकी हाम्रो राज्य रहन्छ। यी सबै कुरा खतम भएर सबै कहाँ जान्छ? समुद्र धर्ती आदिमा जान्छ। यसको नाम-निशान पनि रहँदैन। समुद्रमा जुन चीज जान्छ, त्यो भित्रै खतम हुन जान्छ। सागरले हप गरिदिन्छ। तत्त्व-तत्त्वमा, माटो-माटोमा मिल्छ। फेरि दुनियाँ नै सतोप्रधान हुन्छ, त्यसै समय भनिन्छ नयाँ सतोप्रधान प्रकृति। तिम्रो त्यहाँ स्वाभाविक सुन्दरता रहन्छ। लिपिस्टिक आदि केही पनि लगाउँदैनन्। त्यसैले तिमी बच्चाहरू पनि खुशी हुनुपर्छ। तिमी स्वर्गका राजकुमार/राजकुमारी बन्छौं।

ज्ञान स्नान गरेनौं भने तिमी देवता बन्छौनौं। अरु कुनै उपाय छैन। बाबा त हुनुहुन्छ सधैं सुन्दर, तिमी आत्मा

काला बनेका छौ। प्रियतम त धेरै सुन्दर यात्री हुनुहुन्छ जो आएर तिमीलाई सुन्दर बनाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले यिनमा प्रवेश गरेको छु। म त कहिल्यै पनि कालो बन्दिनँ। तिमी कालोबाट सुन्दर बन्छौ। सदा सुन्दर त एउटै यात्री छन्। यी बाबा काला र गोरा बन्छन्। तिमीहरू सबैलाई सुन्दर बनाएर साथमा लिएर जानुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले सुन्दर बनेर फेरि अरू सबैलाई सुन्दर बनाउनु छ। बाबा त श्याम-सुन्दर भन्नुहुन्छ। गीतामा भूल गरेका छन्, जहाँ बाबाको बदला कृष्णको नाम राखिएको छ, यसलाई नै भनिन्छ- एकज भूल। सारा विश्वलाई सुन्दर बनाउनेवाला शिवबाबा उनको बदलामा जो स्वर्गको पहिलो नम्बर सुन्दर बन्छन्, उनको नाम राखिदिएका छन्, यो कसैले कहाँ सम्झन्छन् र! भारतखण्ड फेरि सुन्दर बन्दै छ। उनीहरू त सम्झन्छन्- ४० हजार वर्षपछि स्वर्ग बन्छ, तर तिमी बताउँछौ सारा कल्प नै ५ हजार वर्षको छ। त्यसैले बाबा आत्माहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ। भन्नुहुन्छ म आधाकल्पको प्रियतम हुँ। तिमीले मलाई पुकार्दै आयौ- हे पतित-पावन आऊ, आएर हामी आत्माहरूलाई प्रियतमालाई पावन बनाउनुहोस्। त्यसैले उहाँको मतमा चल्नुपर्छ। मेहनत गर्नुपर्छ। बाबा यस्तो भन्नुहुन्छ, तिमी धन्दा आदि नगर। होइन, त्यो सबै कुरा गर्नु छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर, बाल-बच्चाहरूलाई सम्हाल्दै केवल आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर किनकि म पतित-पावन हुँ। बच्चाहरूको सम्हाल पनि गर बाँकी अब अरू बच्चाहरू पैदा नगर। नत्र ती याद आउँदै रहन्छन्। यी सबै भएर पनि यिनलाई भुल्नु छ। जुन कुरा तिमी देख्छौ त्यो सबै समाप्त हुनेवाला छ। शरीर समाप्त हुन्छ। बाबाको यादबाट आत्मा पवित्र बन्दै जान्छ, फेरि शरीर पनि नयाँ मिल्छ। यो हो बेहदको संन्यास। बाबाले नयाँ घर बनाउनु हुन्छ त्यसैले फेरि पुरानो घरबाट दिल हट्नुपर्छ। स्वर्गमा के हुँदैन, अपार सुख छ। स्वर्ग त यहाँ हुन्छ। देलवाडा मन्दिरमा पनि पूरा यादगार छ। तल तपस्या गरिरहेका छन्, फेरि स्वर्ग कहाँ देखाउने? त्यो फेरि छतमा राखिदिएका छन्। तल राजयोगको तपस्या गरिरहेका छन्, माथि राज्य खडा छ। कति राम्रो मन्दिर छ। माथि छ अचलघर, सुनको मूर्ति छ। त्यो भन्दा माथि छ फेरि गुरुशिखर। गुरु सबै भन्दा माथि बस्नुभएको छ। उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ सदगुरु। फेरि बीचमा देखाइएको छ स्वर्ग। त्यसैले यो देलवाडा मन्दिरमा पूरा यादगार छ, राजयोग तिमी सिक्छौ फेरि स्वर्ग यहाँ हुन्छ। देवताहरू यहीं थिए नि। तर उनको लागि पावन दुनियाँ अब बनिरहेको छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यी आँखाद्वारा सबै कुरा देखेर पनि त्यसलाई भुल्ने अभ्यास गर्नु छ। पुरानो घर, दुनियाँबाट दिल हटाउनु छ। नयाँ घरलाई याद गर्नु छ।

२) ज्ञान स्नान गरेर सुन्दर परी बन्नु छ। जसरी बाबा सुन्दर गोरो यात्री हुनुहुन्छ, त्यस्तै उहाँको यादबाट आत्मालाई कालोबाट गोरो बनाउनु छ। मायाको युद्धसँग डराउनु हुँदैन, विजयी बनेर देखाउनु छ।

वरदान:- बेहदको वैराग्य वृत्तिद्वारा पुराना संस्कारहरूको आक्रमणबाट सुरक्षित रहने मास्टर ज्ञान सागर भव पुराना संस्कारहरूको कारण सेवामा वा सम्बन्ध-सम्पर्कमा विघ्न पर्छ। संस्कारले नै भिन्न-भिन्न रूपबाट आफूतर्फ आकर्षित गर्छ। जहाँ कसैमा पनि आकर्षण हुन्छ त्यहाँ वैराग्य हुन सक्दैन। संस्कारहरूको छिपेको अंश छ भने पनि समय आएपछि वंशको रूप लिनेछ, परवश गरिदिन्छ। त्यसैले ज्ञानस्वरूप बनेर, बेहदको वैराग्य वृत्तिद्वारा पुरानो संस्कार, सम्बन्ध, पदार्थहरूको आक्रमणबाट मुक्त बन। त्यसपछि नै सुरक्षित रहनेछौ।

स्लोगन:- मायासँग निर्भय बन, आपसी सम्बन्धमा निर्माण बन।